

mis ja minu eest oled ohveriks annud!" Ta wautas suu teise silmnäu peale, mis silmaweeest märg oli, mis teine oma kalli kandli pärast nuttis. See oli juba tuhaks põlend.

„Nüüd mul põle enam muud, kui aga sind weel, sina, mu ainus ja armas! Kuumala, sinu eest olen ma oma ainust rõemu ja warandust ohwerdanud ja tegin seda hea meelega! Kuumala, armastad ja nüüd mind?"

Neiu kallistas teda õrnalt, wautas teda ellalt wastu oma paisuwate riide, muisutas teda palaswalt ning poolikult kogeldud sõnad, rutuline tõustuste ütlemine, see kõik nähtis armastuses leekiwa laulikule uut elu loowad. Utlematta rõemus olid naad nii üksteise kaenlus.

Magusas unes uinus armuke koopas, Heidalla koopa suu ees pidas hoolikult wahti. Nüüpea kui walge hakkas ennast näitma, läks salaja ära, et Kuumalale tema ülesärkamisel kosutawat toitu pakkuda. Üle teras terawa kiwide, läbi lõhkunwa liiwa lipas ta ja wiimaks, oh õnne! teisel pool saarekese näeb ta mõne halja wiljapuu, millel hästi küpse, himu ärataw wili külges. Mees korjab süle täie ja tuule tihwul ruttab ta armukese juure tagasi. Küll saab nälgind Kuumala end rõemustama!

Klesfamor oli eemalt näinud, kuidas Kuumala lootfikus teise saare poole aeti; ta ootis targalt, kunni torm vähänend, siis astus ühte lootfikusse ja sundis seda läbi rahutuma mere. Saarekese lähedal ajas kange tuul sõiduriista rüingaste wahetele ja puruks ja waewaga aga sai Klesfamor oma elu peasta. Mõuta hullus ta mööda rannast edasi-tagasi, juhtus õnne saatusel otse senna koopasse, kus Kuumala uinus. See ärkas üles ja pakkus lahkeste kätt, sest et poolunifelt ja pimeduses Heidalla armas olewad. Teine pigistas tema kätt wastu enese riinda. „Kuumala!" ütles ta meelitawalt. Neiu waatas imekspannes teise otja, teda nüüd äratundes. „Kus on Heidalla?" küsis ta ehmatades.

„Ma tulin sind peastma, Kuumala!" ütles noormees.

„Aga kus on Heidalla, mu armastud sõber?"

Klesfamor langes neiu jalge ette, nuttis, kaebas ja tegi kõik, mis wõimalik, Kuumalale enesele hoidma. Teine hakkas kaa juba kahewahel jäema, sest nii ilus ey olnud noormees weel iialdes olnud, kui täna. „Klesfamor," hüidis ta wiimse jõuga, „mine, ma ei armasta sind mitte!" Aga eksitaja ei jätnud järele. „Siis olgu meri mulle hauaks!" hüidis ta kaeblikult. „Ilma sinuta ei maksa mu elu mul ühtigi! Oh Kuumala, kui wäga olen